

Az Angyalárny írójának
sikerlistás kötete

ANGYALI VADÁSZ 6.

Angyalháború

NALINI SINGH

NALINI SINGH

Angyalháború

ANGYALI VADÁSZ 6.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2018

1. FEJEZET

ELENA FIGYELTE, AMINT A KACSAK EGYMÁST CSIPKEDIK a Central Park tavában, és arra a napra gondolt, amikor utoljára itt járt. Ugyanezen a padon ült, azon töprengett, miért van az, hogy még a kacsák sem tudnak békésen meglenni egymás mellett, és közben próbálta kitalálni, vajon hogyan lábalhatna ki abból a katyvaszból, amiben hirtelen találta magát. Már ha katyvasznak lehet nevezni, hogy az ember egy tébolyodott arkangyalt követ egy másik, éppen olyan halhatatlan és éppen olyan halálos másik arkangyal megbízásából.

Arany-fehér vibrálás csillant a szeme sarkában. Felnézett. Tökéletesnek érezte e sorsszerű nap levezetésére.

– Üdvözöllek, arkangyal.

Raphael becsukta a szárnyát, és a kacsákra nézett.

– Miért találod őket annyira lenyűgözőnek?

– Semmi ilyesmiről nincs szó. Csak szeretek itt ülni. – Saját szárnya kényelmetlenül nyomódott az emberek és vámpírok számára tervezett pad háttámlájának. Felállt. – Nem gondoltál még arra, hogy neked is állítanod kellene egy padot oda?

Aztán a tó másik oldalán lévő, még gyönyörűbb részre mutatott. Egy ott elhelyezett padra nyaranta a cseresznyefa finom levelei vetnének árnyékot, tavasszal pedig a lágy, rózsaszín szirmok. Most

azonban, mikor már érezni lehetett a levegőben a tél jeges csókját, a fa ágai fekete csontokként tűntek ki a körülötte növő örökzöldek közül.

– Meglesz – felelte Raphael olyan hideg önteltséggel, hogy Elena legszívesebben azonnal visszarángatta volna az ágyba. – De ugye tudod, hogy te magad is megszámlálhatatlanul sok padot állíttathatnál ide?

Elena nagyokat pislogott, mert még mindig megdöbbenette a felismerés, milyen mesés vagyontra tett szert. Persze össze sem lehetett hasonlítani az idősebb halhatatlanok által birtokolt vagyonnal, és nagyságrendekkel kisebb volt Raphaelénél is, ifjú halhatatlankhoz képest azonban egészen tiszteletre méltónak érezte. És az utolsó fillérig megszenvedett érte a hajtóvadászat során, melyben a hátát törte, addig vérzett, hogy a végén azt hitte, soha nem lesz képes eltüntetni a szájából a sötéten fémes ízt, és Raphael az élete része lett. Ráadásul a Céh számláján elhelyezve az egyébként is teteemes összeg kimondhatatlan mértékben kamatozott.

– A fenébe... – És füttyentett. – Azt hiszem, ideje elkezdenem a gazdag csaj fejével gondolkodni.

– Szórakoztató lesz szemtanúként követni a változást.

Elena szeme összeszűkül.

– Csak várd ki a végét. Mire észbe kapsz, én is ott ülök az asztalnál a többi angyallal.

Raphael felnevetett. Ő Elena veszedelmes szerelme, aki mintegy második bőrként viselte erejét, és akinek arcáról vad, férfias szépség sugárzott. Elena kénytelen volt minden alkalommal meglepetten emlékeztetni magát, hogy ők ketten már összetartoznak. Raphael haja, akár a legsötétebb éjszaka, szeme olyan fájdalmasan kék, amilyenhez még csak hasonlót sem lehet találni széles e világon, és

szinte árasztotta magából az erőt – soha senkiben nem maradhatott kétség: arkangyal volt, akinek egy emberi élet kioltása annyi, mint ha hangyát taposna agyon.

Két vállára boruló szárnya még inkább fokozta a veszedelmes csábítást. Szárnya hófehér volt, de ha a megfelelő szögben csillant meg rajta a nap fénye, látszott, hogy a tollakat finom aranyszálak szövik át. Mindkét szárnya tökéletes és hibátlan volt, eltekintve a lenyűgöző, színtiszta aranyszínben csillogó „sebhelytől”, mely akkor keletkezett, amikor Elena meglőtte. Aztán néhány hónappal ezelőtt az evezőtollak is kezdtek aranyszínűre változni, és a folyamat azóta sem maradt abba, csak hogy a tollak, az aranysárgán túllépve, most már csillogóan fémes fehérek lettek. Éppen ezért, amikor felnevetett, és megcsillant rajtuk a nap fénye, mintha hófehér fénnel lángoló tűz lobbant volna a háta mögött.

Mikor abbahagyta a nevetést, megszólalt.

– Félek, olyasmit kell elmondanom neked, hogy kénytelen leszel máson törni a fejed.

Raphael hangja óvatosságra készítette Elenát, és már nem is törődött a távolban álló, döbenten figyelő emberekkel. Csodálkoztak, hogy Raphaelt nevetni látják. New York arkangyala nem a nevetős kedvéről volt híres.

– Mi az?

– Két... érdekes hírem is van számodra.

Elena gyomra görcsbe rándult.

– Lijuan? – Raphael kémei szerint megint újjászületetteket teremtet, bár egyelőre csak keveset. Lijuan ezt úgy nevezte, „életet” ad, de az igazat megvallva ezek az élőhalott szolgálk inkább mintha a rémálmokból léptek volna elő, és tályogos sebként csúfították el a világot. Az egészen mégis az a legrosszabb, hogy sokan közülük

tudatában is voltak ennek, és szemük segélykérőn csillant, miközben úrnőjük parancsait teljesítették.

Na, és persze ott voltak azok az összeaszott hullák is, amiket Lijuan erődítményének közelében találtak, és amikről senki sem tudta, honnan kerültek oda. Az általánosan elfogadott vélemény szerint ezek is újjászületettek lettek volna, csak aztán valami nem a terveknek megfelelően alakult. Azzal kapcsolatban azonban, hogy a világ számára inkább átok vagy áldás volt-e ez a kudarc, már megszlottak a vélemények.

– Ő nem...

Raphael megrázta a fejét, beléfojtva a szót, még mielőtt a kérdést befejezhette volna. Koromfekete haja selymesen szállt.

– Anyám bábra hívott bennünket – mondta Raphael.

Elena kést húzott elő a Raphaeltől kapott, vajpuha bőr alkartokok egyikéből.

– Ha nem haragszol, most kiszúrom a saját szemem... és ha már itt tartok, ki is belezem magam.

Mikor Elena legutóbb a halhatatlanok báljába ment, az lett a vége, hogy újjászületettek vérében fürdött, miközben körülötte egész Peking lángokban állt. Ja, és ne feledkezzünk el arról sem, hogy miután lerángatták az égből, hatalmas erővel csapódott a földre.

– Sajnálom, de nem engedhetem meg – válaszolta Raphael, az általa „arkangyalinak” tartott hangján megszólalva, hivatalosan, el-lentmondást nem tűrően. – Ki szórakoztatna a bál alatt? Még a végén kénytelen leszek kínomban kikaparni a saját szemem, pedig, ha jól sejtem, különösen vonzónak látod.

– Vicces – felelte Elena, aztán felsóhajtott, és fejét Raphael izmoktól duzzadó karjára hajtotta. Ujjatlan, barna bőrruháját viselte,

amiből Elena arra következtetett, hogy biztosan gyakorlatozni voltak Illiummal.

– Miért rendez bált Caliane?

Raphael szárnyát az övére hajtotta, és az egymásnak dörzsölődő tollak finom susogásában volt valami kifejezetten intim.

– Városa és népe most már teljesen felébredt, és szeretné hivatalosan is köszönteni a többi hatalmat ebben a világban. – Elhallgatott. – Anyámat sok mindennel lehet vádolni, de udvariatlansággal biztosan nem. Ősöregként tökéletesen tisztában van vele, milyen felelősséggel tartozik, és hogy neki is ki kell vennie a részét a világ feletti uralomból, még akkor is, ha csak távolról teszi meg.

Raphael édesanyja igazi összetett személyiség volt: hihetetlenül intelligens, és nem olyan rég még tökéletesen őrült. Azaz nem az a fajta nő, akit könnyen be lehetne sorolni valamilyen kategóriába. Olyan Ősöreg volt, aki összetörten és vérbe fagyva hagyta magára a saját fiát egy mindentől távoli mezőn vagy egy eonnal ezelőtt, ugyanakkor kész volt hatalmas kockázatot vállalva veszélyesen korán felébredni évszázadokon keresztül tartó Álmából csak azért, hogy megmentse az életét.

– Mikor lesz a bál?

– Nem egészen két hét múlva.

– Akkor gondoskodom róla, hogy minden ékszerem csillogjon, és a manikűröm is tökéletes legyen.

Raphael elmosolyodott, Elena pedig villámgyorsan visszacsúsztatta a kést a hüvelyébe, majd felmutatta mind a két kezét. Vadászhoz illően egészen rövidre vágott körmén nem volt semmi festék. Bal kézfejen egy néhány órával korábban, a Céh számára befo-gott makacs vámpírnak köszönhetően még mindig sötétlett néhány

zúzódás, amikor pedig megfordította a tenyerét, nem egy helyen bőrkeményedés látszott rajta.

Ezeket még újonnan halhatatlanná tett teste sem tudta eltüntetni. Nem mintha sok esély lett volna rá így, hogy Elena szinte folyamatosan fegyvert markolt.

– Nem hinném, hogy jól állna nekem a manikűr.

– Ha csak egyszer is selymesnek érzem az érintésed, azonnal tudni fogom, hogy valaki más próbálja neked kiadni magát.

Biztosan vannak nők, akik ezt hallva megsértődtek volna, Elenát azonban csak arra készítette, hogy nagyon nyilvános és nagyon szenvedélyes csókot váltson vele. Aztán megfogadta magában, hogy amint kettesben maradnak, azonnal kielégíti bizonyos nagyon feszítő vágyait is.

– Szóval. Mi a másik hír?

– Előbb talán el kellene vennem a fegyvereidet.

Elena próbálta kitalálni, mi lehet rosszabb annál, mint a világ leghatalmasabb és legvérszomjasabb angyalai és vámpírjai társaságában bálozni, és hirtelen bevillant neki a válasz.

– Csak nem apa akar együtt vacsorázni velünk?

– Nem, nem Jeffrey-ről van szó. – Raphael állkapcsában megfeszült egy izom, teljesen egyértelművé téve, mit gondol Elena apjáról. – Gyere! Inkább olyan helyen beszéljük meg, ahol senki sem hallgathat ki bennünket. – Kicsit hátrább lépett Elenától, és szárnyai finom simítással váltak el az övétől. – Nem akarod megpróbálni a helyből felszállást?

Elena előbb végiggondolta, hányan láthatják őket, aztán azt is, milyen hatalmas erőfeszítésbe kerülne ilyen módon a levegőbe emelkedni. A fogcsikorgató erőlködéssel nemcsak önmagára, de Raphaelre is rossz fényt vetne, márpedig a halhatatlanok és halandók

érdeke is azt kívánta, hogy egy arkangyalt soha, semmilyen körülmények között senki se lásson gyengének.

Valószínűleg még néhány hónappal korábban is egészen másképpen döntött volna. Azóta azonban nagyon keményen megküzdött azért, hogy el ne veszítse az önbecsülését ebben az új világban, amibe váratlanul belecsöppent. Most már sokkal jobban átlátta a világ hatalmi egyensúlyának apró finomságait, és azt is megértette, hogy bár Raphael néha talán kétségbeejtően védelmezőnek tűnik is, ezzel nem az ő szárnyát akarja megnyirbálni.

– Nem. Itt nem.

Közelebb lépett Raphaelhez, aki átölelte, és miközben ő hátrahúzza a szárnyait, az arkangyal minden erőlködés nélkül röppent fel vele együtt. Két keze acélkeményen tartotta a derekát, szíve erősen, egyenletesen vert.

Dübörgő hullámok, a tenger sós vize, kristálytisztán csillogó esőcseppek – ez volt Raphael illata, melyet Elena minden egyes lélegzetével újra beszívott, és melytől a testét édes fájdalom töltötte el, mint mindig, ha a közelében volt. Egy egészen kicsit másképpen helyezkedett Raphael két kezében, majd ajkával végigsimította az arkangyal nyakát, és érezte, hogy a pulzusa gyorsabban lüktet.

– Táncolnál velem Manhattan égén?

Elena lélegzete elakadt az érzékeny mély hangon zengő kérdés hallatán, és a gondolatai közt megjelenő kép színtiszta adrenalinnal árasztotta el a vérét: testek és szárnyak fonódtak össze a legnyersebb gyönyörben.

– Nem. Ahhoz még nem volna elég bátorságom. – Raphael, arkangyali képességeit felhasználva, persze elrejtette magukat a kíváncsi szemek elől, Elena azonban így is látta volna a várost *mélyen* maga alatt. – A tenger fölött sokkal szívesebben táncolnék veled.

Elena egész egyszerűen imádta érezni Raphael nyers erejét, miközben féktelen zuhanással hulltak alá a hatalmas magasságból, és a vízbe csapódtak. – Ma este?

– Csábító az ajánlat. – Amikor a felhők fölé értek, Raphael könnyített kicsit a szorításán, majd sötétben szenvedélyes csókban forrasztotta ajkát Elena ajkára, hogy a lány teste azonnal megfeszült, és kibírhatatlan vágyakozás vett erőt rajta az elkövetkező éjszaka ígértétől. – Készen állsz? – kérdezte Raphael, amikor ajkuk elvált egymástól, és teste már nem nyomódott olyan erősen Elenáénak.

Mikor Elena bólintott, Raphael teljesen elengedte a derekát, ő pedig zuhanni kezdett a tornyosuló felhők között... majd kitérte a szárnyát, és egy felfelé tartó légáramlatot meglovagolva szállni kezdett. Még mindig féktelen örömmel töltötte el a repülés élménye, és ez annak ellenére sem csillapodott, hogy már egy éve gyakorolhatta ezt a lenyűgöző csodát. *Sürgős?* – kérdezte. *Úgy értem, amit meg kell beszélünk.*

Annyira nem, hogy ne repülhetnének előbb.

Elena felnézett, és látta, hogy Raphael erőlködés nélkül, szárnycsapásról szárnycsapásra emelkedik egyre följebb, hogy a végén már csak alig kivehető pont volt az égen... aztán amikor látta, hogy Raphael zuhanni kezd, és arany-fehér nyílvesszőként suhan el mellette addig gyorsulva, míg lent a parkban az emberek a félelemtől sikoltani nem kezdtek, érezte, hogy szíve megáll egy pillanatra. Egyetlen másodperccel azelőtt, hogy bármilyen halandó számára végzetes erővel becsapódott volna a talajba, Raphael kitérte a szárnyát, és villámgyorsan emelkedni kezdett.

Halálra rémítetted őket.

Elena a szájában érezte saját pulzusa lüktetését, és dübörgő zúgásnak hallotta fülében a vére áramlását.

Az embereket időről időre halálra kell rémíteni. Csak így érhetjük el, hogy ne akarjanak átlépni olyan határokat, amiket nem szeretnénk, hogy átlépjenek.

Az még soha nem jutott eszedbe, hogy néha az arkangyalok hatalmával szemben is jó lenne kihívót állítani? – kérdezett vissza Elena. Hogy akkor talán nem lennétek ennyire önteltek?

Tudsz valakiről, aki kétségbe vonja a hatalmamat?

Amikor Raphael könnyű ívben a Hudson felé fordult, Elena követte, és érezte, hogy a folyó fölött rohanó szél belekap a hajfonatából kiszabaduló tincseibe.

Hogyan tehetné bárki, ha az emberek ennyire rettegnék tőled?

Téged sem akadályoztalak meg benne.

Nos, ez igaz volt. Viszont...

Én egy kicsit mindig örült voltam.

Elena szorosán Raphael mellett maradt, és szintén a folyó vonalát követve repült tovább észak felé, majd végül otthonuk, az Angyal Enklávé felé fordult. A Hudson másik oldalán, pontosan szemben Manhattannel, a folyóba zuhanó függőleges sziklafal tetején álló, lenyűgöző épület fantasztikus kilátást nyújtott az egész városra. Elena egyszerűen az otthonának tekintette.

Montgomery valami nagyon különlegessel készült neked. Nehogy összetörd a szívet!

Elena ajkán mosoly játszott, amikor a komornyikra gondolt.

Ugye tudod, hogy Montgomeryvel teljesen odáig vagyunk egymásért?

Elena leszállt a még mindig élénkzöld fűre. Nem messze onnan a park egyik pillanatról a másikra ért véget a mélybe zuhanó sziklafalban.

Figyelte, amint Raphael is leszáll, és megcsodálta szélesen kitért szárnyát.

– Vihar közeledik – mormogta az arkangyal, miközben tekintetével a láthatár szélén, Manhattan fölött kavargó sötét felhőket figyelte. – Nagyon gyorsan támadt.

Az igazat megvallva annyira gyorsan, hogy Elena nem is vette észre a változást a levegőben.

– Ugye nem egy másik Ősöreg ébred? – kérdezte, és amint eszébe jutott, mi történt, amikor a városban utójára ilyen kiszámíthatatlanná vált az időjárás, karján minden kis szőrszál az égnek meredt.

– Nem – felelte hatalmas megkönnyebbülésére Raphael. – Nagyon szokatlan volna, ha egy év leforgása alatt ketten is felébrednének. Ez inkább csak a tél első lehelete lesz. De azért szemmel tartjuk a helyzetet. Biztos, ami biztos. Nem felejthetjük el, hogy a Zuhatag még mindig nem ért véget.

– Igen, az sem az a kimondottan örömet és boldogságot jelentő dolog. – A Zuhatag akkor történik, mikor adott események adott időben következnek be, és ennek eredményeképpen a Tízek Tanácsának hatalma jelentősen megnő. Minden arkangyal ereje jelentősen megnövekszik, sőt, akadnak olyanok is, akiknek az elméje megbomlik miatta. Mindegyikükre hatással van. És mivel az arkangyalok a világ szövetének fontos részét képezik, közvetlenül magára a világra is kihat.

– A Zuhatagnak köze van a másik dologhoz, amiről beszélgetni szeretnél volna?

– Nem. – A végtelenül kék szempár tekintete mélyen Elenáéba fúródott. – Michaela engedélyt kért, hogy még tovább a territóriumomban maradjon.

Elena szája tátva maradt a megdöbbenéstől.

– Na, *azt* már nem! – Az arkangyal teljesen egyértelművé tette, hogy Elenát alacsonyabb rendűnek tartja, egy féregnek, aki csak

arra méltó, hogy a designer csizmájával eltapossa. – És miből gondolja, hogy én szeretném, ha a városomban lenne?

– Szerintem te eszébe sem jutottál. – Kegyetlenül őszinte szavak voltak ezek, de Elena tudta, hogy Raphael haragja nem ellene irányul. Olyan érzelemmentes hangon folytatta, hogy Elenának mint ha egy szike jeges pengéje hatolt volna a torkába. – Tudnia kellett volna, hogy szívesebben segíték neki, ha miközben a támogatásom kéri, nem sérti meg a hitvesemet.

– Viszont a tény, hogy egyáltalán beszélgetünk róla, azt is jelenti, hogy fontolóra vetted a kérését.

– Azért kér menedéket, mert gyermeket vár.

A döbbenettől Elena egész testében megdermedt. Hirtelen megértette, miért tűnt el vagy két hónappal korábban a médiából a világ legszebbnek tartott nője, miközben mindenki tudta, mennyire imádja az efféle figyelmet.

– Ki az apa? – kérdezte végül. – Gondolom, Dahariel. – Majd amikor Raphael bólintott, hozzátette: – Ő maga is nagyon erős angyal, akinél csak az arkangyalok hatalmasabbak.

– Lehet, hogy Michaela lefeküdt vele, megbízni mégsem tud benne. Attól tart, a legkiszolgáltatottabb pillanatában fogja hátba döfni.

Elena el sem tudta képzelni, hogy vele ez valaha megtörténhet. Pontosan tudta, hogy Raphael akár az élete árán is megvédelmezné őt, ha és amikor úgy döntenek, hogy gyermeket akarnak.

– Mert lesz olyan? Úgy értem, hogy kiszolgáltatott helyzetben lesz?

Michaela nem csak nevében volt arkangyal – rendelkezett az arkangyalokhoz méltó leírhatatlan erővel is.

– Igen. – Raphael tekintete követte az angyalokból álló rajt, amint felkészültek a leszállásra a Torony közelében. Testük könnyedén szelte a levegőt az egyre erősödő szélben.

– A terhesség különösen nehéz időszak egy arkangyal életében. Michaela ereje természetesen nem csökken majd, de kiszámíthatatlan lesz, mennyire tudja kordában tartani. Ezért van olyan nagy szüksége ilyenkor a házastárs segítségére.

– Az enyémet biztosan nem kapja meg – válaszolta gondolkodás nélkül Elena, mert nagyon jól tudta, hogy Michaela éppen elég ravasz. Akár még ezt az állapotát is képes lenne kihasználni, hogy közelebb kerüljön Raphaelhez, és a szeretőjévé tegye. – Dahariel nem fogja sértésnek tekinteni, ha inkább a te védelmedet választja?

– Nem. Még nem a hitvese.

Bármennyire utálta Michaelát, Elena nem tudta kitörölni a fejéből, milyen hatalmas fájdalmat, milyen végtelen kínt látott az arcán tükröződni: az anyáét, aki elveszítette a gyermekét.

– Akkor, gondolom, nem mondhatunk nemet.

Raphael két kézzel megfogta, és hüvelykjével simogatta az arcát.

– Túl jó a szíved, vadász. Ha arra van szükség, tudok és akarok is nemet mondani. – Két szeme kékes fénnel kezdett izzani. – Nem felejtettem el, hogy Michaela nem egy alkalommal próbált fájdalmat okozni neked.

Ösztönei azt üvöltötték Elena fülébe, hogy most kell meggyőznie Raphaelt, elmondani neki, hogy semmi jó nem származhat abból, ha Michaela a közelükben van, ez a döntés azonban nem az arkangyalról szólt, vagy arról, Michaelának milyen hátsó szándékai lehetnek. Hanem csakis a méhében fejlődő ártatlan életéről.

– Soha nem bocsátanám meg magamnak, ha azért veszítené el a gyermeket, mert mi elutasítottuk a segítséget.

– De azzal ugye tisztában vagy, hogy fordított helyzetben gondolkodás nélkül hagyná, hogy az utcán halj éhen?

– Nem vagyok Michaela.

És soha nem is akart olyanná válni.

– Nem, te sokkal több vagy, mint ami ő valaha lehet – felelte Raphael, majd elvette a kezét Elena arcáról, gyorsan, szenvedélyesen megcsókolta, és tekintetét újra a gyülekező vihar felé fordította. – Megfontolom a kérését... de csak akkor mondok igent, ha elfogadja a szabályaimat.

– Azt biztosan nem akarom, hogy közvetlenül mellettünk lakjon. – Az egy dolog, ha megértően viselkedik egy nehéz helyzetben levő nővel szemben, de ostoba azért nem volt. – Ha...

Valami puha puffanással zuhant le az égből, közvetlenül a lábuk előtt.

Elena döbbszerűen arccal figyelte a galamb csurom vér testét.

– Szerencsétlen pára! – Leguggolt a tetemhez, és látta, hogy eldőlt a nyaka. – Biztosan megsérült a szárnya repülés közben, és azért zuhant le.

– Nem hiszem, hogy ez ennyire egyszerű volna – válaszolta Raphael, de Elena már azon töprengett, talán az lenne a legjobb, ha a házat mindkét oldalról szegélyező erdőben temetnék el a madarat.

Aztán felnézett, követte Raphael tekintetét, és látta, hogy a Hudson felszínén több száz apró vízgyűrű jelenik meg, a nappali fényt pedig szinte teljesen kioltják az egyre sűrűsödő és sötétedő felhők. Újabb madár zuhant le a közelükben, egészen a szakadék szélén, és még éppen fel tudta emelni a szárnyát, amikor lecsusszant, majd a mélybe zuhant.

– Úgy tűnik, ez a vihar mégsem annyira mindennapi – jegyezte meg Raphael halkán, miközben Elena lába mellett a harmadik madár teste csapódott bele a talajba. A csontjai összetörték, fényét vesztett tollai tompa vörösben játszottak.

2. FEJEZET

ELENA A HÁZBAN ÁLLT, és a könyvtár csupa üveg tolóajtaján keresztül szemlélte a kinti világot. Mintha minden megbolondult volna. A madarak azóta is egyre csak hulltak az égből, miközben úgy tűnt, mintha maga a felhő is ezer és ezer madártestből állt volna össze. Elena ösztöne azt súgta, hogy valamit mindenképpen tennie kell, valahogyan gátat kell vetnie ennek a rettenetes esőnek, de semmit sem tehetett.

A folyó gyorsan magával ragadta a madarak tetemét, és Elena remélte, hogy a legtöbb ember valamilyen fedett helyre vagy akár a földalattiba menekült a mostanra Manhattan legnagyobb részét betakaró, rettenetes felhőből érkező bombázás előtt.

– Hallottál már efféléről? – kérdezte a mellette álló arkangyaltól.

– Nem. Én... – Aztán a mondat közepén elhallgatott, az ajtó felé indult, és kinyitotta. – Te maradj itt!

– Hova...? – A torkán akadt a kérdés, mert csak ekkor döbbsent rá, hogy az égből lezuhanó és a Hudson vizébe csapódó testek már sokkal nagyobbak, mint a haldokló madaraké.

Angyalok hulltak alá az égből.

Fülsiketítően dübörgött a fejében a kényszer, hogy ő is kövesse Raphaelt a tetemekkel teli folyóhoz, mégis kényszerítette magát, hogy használja a józan eszét. A madarak hatalmas sebességgel zuhantak alá, és ha hegyes csőrükkel a megfelelő szögben találják el,

könnyedén tönkreteszhetik a szárnyát. Ő pedig egyrészt még nem elég erős ahhoz, hogy túl sok ilyen találatot kibírjon a levegőben, másrészt egyelőre nem is volt olyan fürge, hogy kikerülje az aláhulló testeket. Be kellett ismernie, hogy csak hátrátrátná Raphaelt.

Itt azonban segíthet.

– Montgomery! – kiáltotta, és kirohant a könyvtárból.

A komornyik éppen abban a pillanatban érte el a ház központi helyiségét, amikor ő.

– Vadász?

Szokásos, végtelenül elegáns fekete öltönye volt rajta, tekintetén azonban látszott, hogy nem érti, mi történik. Elena ereiben megfagyott a vér.

– Azonnal fel kell készülnünk a sebesültek fogadására – mondta a férfinak. – Raphael közelebb van a folyónak ehhez a partjához. Biztosan ide hozza majd, akit talál.

Gyorsan körülnézett a központi teremben. Minden mértékkel nézve hatalmasnak számított, az angyalszárnyak azonban maguk is jókora helyet foglalnak, és abban a pillanatban még senki sem tudhatta, hány sérültet kell majd ápolniuk.

– Először itt kezdjük majd az ellátást, de ha úgy alakul, a kertben is felállíthatunk egy tábort kórházat. Csak az a lényeg, hogy elég erős legyen, hogy felfogja a zuhanó madarakat.

– Máris munkához látok.

A komornyik villámgyorsan eltűnt, és Elena kénytelen volt megint emlékeztetni magát, hogy az előkelő viselkedése és régimódi, brit akcentusa ellenére Montgomery sokkal halálosabb bármely vámpírnál, akire életében vadászott.

Éppen akkor szólalt meg a mobilja, amikor a szakadék széle felé indult volna – úgy gondolta, majd segít bevinni a sérülteket a

házba, hogy Raphael a többiek megmentésével foglalkozhasson. Amikor a képernyőre pillantott, látta, hogy legjobb barátnője hívja. A kijárat felé rohanva vette fel.

– Sara?

– Mindenhol angyalok esnek az égből, Ellie! – Hallatszott rajta, mennyire meg van döbbenve, szavaiban mégis ott csendült az az acélos eltökéltség, aminek köszönhetően Sara az egész ország legveszélyesebb férfiaiból és nőiből álló Céh vezetője lehetett. – A miénk ott segítenek, ahol tudnak, de nagyon sokan láttak angyalokat felhőkarcolók törött vízköpőiről meg templomtornyokról lógni.

Elena reszketve felsóhajtott a lelki szemei előtt megjelenő, rettegetes képek miatt.

– Hívd a Tornyt! – Gyorsan lediktálta a számot, amit felhívva Sara közvetlenül Aodhannel beszélhet. – Ha Aodhan nem tudna segíteni – *édes istenem, csak ezt ne* –, akkor valaki más biztosan lesz, aki tud.

Több szót nem is vesztegetett, mert bízott abban, hogy Sara megértette, amit tennie kell, így Elena teljes erőből rohanni kezdett a halott, fénytelen szemekkel bámuló, véres madártetemekkel teli fűvön keresztül. A kis testek egymástól viszonylag nagy távolságban hulltak alá, így teljesen nyilvánvalónak tűnt, hogy a ház és a birtok is a különös jelenség által érintett terület peremén helyezkedik el. A félelem fémes ízét érezte, és csak remélhette, hogy a madarak halálát a zuhanást követő becsapódás okozta, és nem eleve azért kezdtek zuhanni, mert meghaltak. A madarakkal szemben az angyalok ugyanis számtalan csonttörést kibírnak.

– Majd én átvesszem! – kiáltotta Raphaelnek, aki karjaiban egy angyalt tartva, ebben a pillanatban szállt le.

– Nem lélegzik, a gerince eltört, és a szíve is leállt. – A szikáran izmos testet a sziklafal tetején a földre tette, és már indult is vissza, elméjük azonban továbbra is kapcsolatban maradt.

Szólj Montgomerynek, hogy elsősegélyt kell nyújtanunk – ez a fiatal angyal meghal, ha nem segítünk neki azonnal.

Szólok. Aztán az angyal egyik – szerencsére nem törött – karját átvette a saját vállán, és a gerinctöröttel való bánásmód előírásaival mit sem törődve, lévén ez itt nem egy halandó volt, az angyallal az ölében, fogcsikorgatva felállt. Az áldozat összetört teste csuromvíz volt, és élettelenül lógó szárnyai is csak növelték a súlyt. Hatalmas szerencse, hogy Elena született vadászként sokkal erősebb volt a legtöbb embernél, és egyre jobban kiteljesedő halhatatlansága csak tovább fokozta ezt a testi erőt.

Ennek ellenére hálásan fogadta, amikor Montgomery is kirohant a házból, és átvette az angyal súlyának legalább a felét. Elindultak a ház felé, és meg sem rezdültek, amikor szinte egyszerre csapódott a hátuknak egy-egy madár, de olyan erővel, hogy biztosan hatalmas kék foltokat hagynak majd.

– Elsősegély! – Ezt az egyetlen szót sikerült kipróbálnia magából, miközben próbáltak a lehető leggyorsabban eljutni a házhoz. Pedig nem is tudta, lehet-e egyáltalán az angyaloknak elsősegélyt nyújtani – legalábbis olyat, amelyet az embereknek is szoktak.

A házban dolgozók közül még egy csomóan jelentek meg, és ekkorra előkerült jó néhány angyal is, akik eddig az enklávé egyéb részeiben tartózkodtak, és akikre láthatóan nem volt hatással a jelenléte. Miközben Montgomery és Elena, karjukban a sérülttel, a közvetlenül a központi terembe vezető ajtón mentek keresztül, az újonnan érkezettek lélekszakadva rohantak vagy repültek el mellettük.

A terem, amit mindössze néhány perccel korábban még a csillogóan lakkozott parketta és az elegáns szobrok gyűjteménye uralt, ekkorra átmeneti tábori kórházzá változott.

Az egyik ifjú vámpír, akit Montgomery vett maga mellé, éppen hatalmas matracokat dobált a földre. Biztosan valami rejtett rakárban tartották őket eddig. Eközben egy kecses angyal, Sivya, aki általában a konyhában dolgozott, most egy jókora fekete – első pillantásra régimódi orvosi táskának tűnő – aktatáska csatját nyitotta ki.

Abban a pillanatban, hogy a sérült angyal testét letették az egyik matraca, Sivya méretes fecskendőt döfött a mellkasába, egyenesen a szívébe, és lenyomta a dugattyút. Elenának ezernyi kérdés tolt a fejébe, ám tisztában volt vele, hogy ez most nem a legalkalmasabb idő. Már is rohanni kezdett vissza Montgomery mellett. Észrevette, hogy ezüst-kék szárnyak emelkednek a levegőbe, miután újabb angyal teste került gyöngéden a fűre, és nagyon megkönnyebbült... de ebbe az érzésbe hamarosan rettenet is vegyült, amikor meglátta, milyen sok szárnyas test úszik a Hudson zavaros vizében.

Újabb madár ütközött neki, csőrével véres sebet ejtve az arcán, de Elena mit sem törődött vele, csak rohant tovább. Amikor a második angyalt vitték be a házba és fektették le, Elena köhögést hallott, és látta, hogy az elsőként behozott angyal ott öklendezik mellette. Bal szárnya és lába még mindig gyomorforgató szögben állt – de legalább életben volt.

Az újabb angyalt is Sivyára bízva, Montgomeryvel a nyomában megfordult, és azonnal elindult vissza. Mintha egy örökkévalóságig keresztül tartott volna a rémálom, de később megtudta, hogy a pokoli jelenségnek, ami nem sokkal később Zuhanás néven került

be a történelemkönyvekbe, mindössze öt rövid perc után vége is lett. Nem esett több madár az égből... és angyal sem.

Négy órával később végre sikerült összesíteni a számokat. Abban a rettenetes, de rövid időszakban, amit soha többé nem felejtenek el, városszerte nem kevesebb mint 887 angyal esett le az égből. Közülük 802 a Toronyban állomásozó védelmi erő tagja volt, a fennmaradó 85 pedig nem harcos angyal, vagy olyan, aki éppen csak látogatóban volt a városban. Akadt közöttük két hírvivő is, akik szerencsétlen módon éppen akkor érkeztek meg, amikor minden ilyen hihetetlenül rosszra fordult.

– Minden sérültet begyűjtöttünk – jegyezte meg Aodhan Raphael felé fordulva. Ők hárman ott álltak Raphael Toronyban berendezett irodájának korlát nélküli erkélyén. Fejük felett az égboltot a lenyugvó nap festette az eleven láng ezernyi árnyalatára.

Raphael, akinek nemcsak a ruháját, de a két szárnyát is rengeteg vérfolt borította, a darabokra tört fénysugarakból álló angyalra nézett. Mintha Aodhan hajának minden egyes tincse gyémántszilánkokból állt volna. A szárnya olyan vakítóan csillogott, hogy amikor a nap fénye megcsillant rajta, a halandók nem is voltak képesek ránézni, az írisze pedig kék és zöld árnyalatú kristályként, hegyesen meredt ki szemgolyója felületéből.

– Biztos vagy benne?

– Igen. A lezuhantak nevét összevetettem a Toronyban állomásozók jegyzékével, és az egyébként a városban tartózkodó angyalok listájával. – Aodhan becsukta a szárnyát, és a csiszolt felületű kristályokként villanó tollak csak úgy szórták a nap utolsó fénysugarait. – Illium minden látogatót ellenőrzött... és a Céh kémei sem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

jelentettek nekünk egyetlen olyan angyalt sem, akit ne találtunk volna meg.

– Hányat veszítettünk? – Elena nem szeretne volna feltenni ezt a kérdést, de ökölbe szorította a kezét, és mégis megtette. Lehet, hogy a halandók számára az angyalok mind örökéletűnek tűnnek, de az igazat megvallva meg *lehet* ölni őket... ráadásul minél fiatalabbak, annál könnyebben meghalnak. Egy átdöfött szív vagy egy törött gerinc, ha súlyos belső sérülésekkel párosul, lefejezés... Raphael ezek egyike sem tudná elpusztítani, ám ha ilyen sérüléseket egy éppen csak felnőttkorba lépő angyal szenved el, az mindenképpen végzetes.

Raphael arcán semmilyen érzelem sem tükröződött, miközben Aodhan válaszára várt.

– Ötöt – felelte végül az angyal. – A halálukat minden esetben a másodlagos trauma okozta, nem pedig a jelenséget kiváltó ok.

– Részletesebben – parancsolta Raphael.

Aodhan hangja halk, szavai kegyetlenek voltak.

– Az egyik áldozatot felnyársalta egy torony csúcsa úgy, hogy a szív és a gerinc is elpusztult, és ez...

– Ki volt az?

– Stavre. Ez volt az első állomáshelye. Mindössze százötven éves volt.

Ez az egész annyira igazságtalannak tűnt, hogy a haragtól Elena állkapcsában remegni kezdett egy izom. Ám megacélozta magát, és végighallgatta Aodhan jelentését. Az angyal szavai érzélemmentesen csendültek, Elena mégis úgy érezte, mindegyik borotvaként metsz.

Először név szerint elsorolta az elesetteket, majd folytatta: